

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae

Charlas, Antoine

Leodii, 1684

Cap. X. Rursùs confirmatur Jurisdictionem Episcoporum esse immediatè à Summo Pontifice.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38227

po Civitatis subiectum. Nihil enim obest eandem plebem pluribus Pastoribus subordinatis subesse.

11. Episcoporum auctoritatem à summo Pontifice proficisci aliqui adhuc probant exemplo Moysis, & 70. virorum, quos ipse sibi tanquam adjuutores in regendo populo Judaico adjunxit num. 10. Ut enim, inquiunt, 70. virorum auctoritas à Moysè pendebat, à quo Dominus de spiritu, quem ei dederat, abstulit, & in eos contulit, non imminuto tamen Moysis spiritu (alioquin enim non tam fuisset adjutus, & sublevatus, quam debilitatus) ita Episcoporum auctoritas est participatio quædam potestatis summi Pontificis, ad quam velut fontem & originem refundenda est.

12. Præterea Ecclesia est status Monarchicus, cujus Monarcha summus Pontifex eadem pollet auctoritate in omnes, & populos Christianos, & populorum Judices, & Rectores, quæ Imperator, aut Rex in omnes Principes, Provinciarum Gubernatores, Prætores, aliosque Præfectos. Atqui certum est, & apud Jurisconsultos indubitatum, jurisdictionem omnem à Rege, tanquam ab origine derivari, & in cæteros omnes emanare. Quid ni de summo Pontifice idem sentiantur, ut sit ipse fons jurisdictionis Ecclesiasticæ?

13. Accedit quod auctoritas Episcoporum si à Christo immediate oriatur, æqualis foret in omnibus. Maxima autem in ea inæqualitas observatur; cum alii pluribus, alii paucioribus præfint, quam inæqualitatem quis alius constituit, quam is, qui Parochias instituit, eisque præfecit Episcopos, B. Petrus, ejusque Successores in omnibus saltem illis Provinciis, quas hodie complectitur Ecclesia.

C A P U T X.

Rursus confirmatur Jurisdictionem Episcoporum esse immediate à summo Pontifice.

1. **A** Postolos omnes jurisdictionem suam à Christo immediate habuisse probatur ex eo, quod ab ipso missi sunt; sicut missi me vivens Pater, & ego mitto vos. Joan. 20. vers. 21.

T t t

Esti-

Euntes ergo docete omnes gentes Matt. ultimo vers. 19. Ergo è contra Episcopi, qui à Christo immediatè missi non sunt, jurisdictionem ab ipso immediatè non acceperunt. Sicut enim committens Commissario, ita mittens missio confert auctoritatem. Quamobrem qui ab Apostolis mittebantur, modò unius Provinciæ, modò Regni integri curam assumebant. Aliquando alios Episcopos, vel plures, vel pauciores, aliquando nullos constituere poterant. Aliquando ad certum opus, aliquando ad integrum & perpetuum regimen deputabantur, prout Apostolis attentà Ecclesiæ necessitate vel utilitate videbatur.

2. Qui ab Apostolis missi fuerant acceptæ potestatis participes alios efficiebant, juxta præscriptam sibi ab Apostolis mensuram, quam excedere non potuissent. Sive autem quis ad certum opus per aliquod tempus destinaretur, sive Pastor ordinarius statueretur, jurisdictionem habebat ab Apostolis: quemadmodum Episcopus Presbyterum alicui suæ Diocesis parti præponens, sive Vicarium perpetuum cum constituat, sive ad nutum revocabilem, jurisdictionem ei tribuit.

3. Quin etiam Apostolis adscribenda erat jurisdicção Episcoporum, quos non ipsi, sed ex ipsorum concessione alii ordinabant. Sive enim defuncto Episcopo alium ipsi Apostoli substituerent, sive substituendi facultatem vicinioribus Episcopis aut Metropoleos Antistiti præberent, prout exigebat locorum vel propinquitas, vel distantia, Apostolicà id fiebat auctoritate. Nec sibi Christus reservaverat Episcoporum in singulis Diocesisbus, aut Provinciis constitutionem, sed regimen, & politiam Ecclesiasticam Apostolis commiserat; constituens eos *Principes super omnem terram*, cum potestate creandorum officialium, & assignandæ cuique suæ Provinciæ: paucis quibusdam fortassis exceptis, quos ipsemet Spiritus sanctus elegisse videtur, ut S. Paulum & S. Barnabam de quibus legitur in actis Apostolorum cap. 13. vers. 2. *Ministrantibus autem illis (scilicet Apostolis) Domino, & jejunantibus, dixit illis Spiritus sanctus: segregate mihi Saulum & Barnabam, in opus, ad quod assumpsi eos.* Et vers. 4. *Et ipsi quidem missi à Spiritu sancto abierunt Seleuciam, &c.* Sed de hac electione in capite sequenti.

4. Quam-

4. Quamvis autem Apostolis amplissima sit potestas à Christo collata, universæ tamen Ecclesiæ Pastor constitutus est Petrus; ipse positus est domus Dei fundamentum: ipsi traditæ sunt claves; ipsi commissæ sunt oves modo singulari. Quamobrem ad ipsum præcipuè referenda est jurisdictio aliorum Prælatorum, ut docet S. Thomas in hæc verba Psalmi 41. *Constitues eos Principes super omnem terram.* Affirmat enim quod alii Prælati constituuntur per summum Pontificem Hebræorum. *§. Nemo assumat sibi honorem.* Moxque causam insinuat his verbis; *Petrus obtinuit principatum universalem Ecclesiæ.* Joann. 21. *Pasce oves meas.* Imò ab ipso solo vel ab ejus successoribus missi sunt Episcopi in illas Provincias, quibus hodie præcipuè constat Ecclesiæ, quod jam sæpè monuimus; *Præsertim*, inquit S. Innocentius epist. 1. quæ est ad Decentium Episcopum Eugubinum, *cùm sit manifestum in omnem Italianam, Gallias, Hispanias, Africam, ac Sicilian Insulasque interjacentes nullum instituisse Ecclesias, nisi eos QUOS VENERABILIS APOSTOLVS PETRVS; AVT EIVS SUCCESSORES CONSTITVERINT SACERDOTES.* Ostendimus supra B. Petrum Ecclesiis Patriarchalibus Dignitatem contulisse: ac probari possent alias, quæ post ipsas majori autoritate præditæ fuerunt, primos à Beatissimo illo Apostolo Episcopos accepisse, ut de Ponto, Galatia, Cappadocia, Asia, & Bithynia indicat prima ejus Epistola cap. 1. & cap. 5. De Constantinopoli, S. Agapetus epist. ad Petrum Hierosolymitanum in Concilio Const. sub Mena act. prima; de aliis, alii.

5. Certè qui olim in suis Parochiis, seu Provinciis, aut Diocæsiibus, vel etiam in locis circumvicinis, novas cathedras Episcopales eligebant, jurisdictionem se novis Episcopis conferre arbitrabantur, cum ejus aliquam partem, & aliquod signum retinerent, puta futurorum quoque Prælatorum ordinationem, confirmationem, convocationem ad Synodum, correctionem & similia; unde Primatum jus ortum aliqui arbitrati sunt, reservatâ Ecclesiæ Matrîci in suas filias autoritate. Potiori ergo ratione Petro, Petrique successoribus tribuenda est jurisdictio Episcoporum Ecclesiis ab ipsis fundatis præficiendorum. Quamobrem à SS. Doctoribus, & à Theologis Episcoporum jurisdictio à B. Petro dicitur orta. Quod non tantum de ordinis communis, sed etiam de

516 TRACTATUS DE LIBERTATIBVS,
causalitatis, ut in scholis loquuntur, prioritate, intelligendum significant eorum verba.

6. Sanctus Optatus Episcopus Milevitanus lib. 7. contra Parmenianum; *Bono unitatis*, inquit, *B. Petrus (cui satis erat, si postquam negavit, solam veniam consequeretur) & PRÆFERRI OMNIBVS APOSTOLIS MERUIT, ET CLAVES REGNI CÆLORVM COMMVNICANDAS CÆTERIS SOLVS ACCEPIT. Non ergo PRÆFERRI OMNIBVS APOSTOLIS MERUIT solius honoris ordine: sed ET CLAVES REGNI CÆLORVM SOLVS ACCEPIT. Si solus; non ergo alii cum eo, saltem eodem prorsus modo. Imò ex his verbis, COMMVNICANDAS CÆTERIS, inferunt aliqui Petrum ipsum immediatè cæteris etiam Apostolis claves, seu jurisdictionem communicasse. Sed cum S. Optatus non exprimat à quo facienda esset communicatio, præstat ejus verba cum distributione accomoda interpretari, ut Apostolis quidem Christus, aliis autem Prælati Petrus, vel cum Petri consensu, reliqui Apostoli communicaverint.*

7. Sanctus Gregorius Nyssenus adversus eos, qui castigationes ægrè ferunt, id tradit de Episcopis his verbis; *Nihil falsi, aut mendacii scriptum est in Evangeliiis, neque Christi prædictio exitum fallacem habet. PER PETRVM Episcopis dedit clavem caelestium honorum. Non in Petro solum, sed PER PETRVM Episcopis.*

8. Sanctus Innocentius in epist. ad Concilium Carthaginense, quæ est 91. inter Epistolas S. Augustini, asserit, quod à B. Petro IPSE EPISCOPATUS ET TOTA AVTORITAS nominis hujus emerit. Et in epistola ad Concilium Milevitanum, quæ est 93. inter S. Augustini epistolas, præsertim, inquit, quoties scilicet ratio ventilatur, *arbitrer omnes fratres, & Coepiscopos vestros, non nisi ad Petrum, idest SVI NOMINIS, ET HONORIS AVTOREM referre debere. Hæc verba, autoritas, & autorem, aliquid specialius, quàm prioritatem ordinis sine dubio designant.*

9. Stephanus Episcopus Larissæ in Thessalia ad Bonifacium II. scribit apud Labbeum; *quia Domino dicente tertio. Amate me? Pasce oves meas, tradidit prius vobis mandatum ostendens, & PER VOS deinde omnibus per universam Mundum sancti Ecclesie condonavit.*

10. Sanctus Leo Magnus eundem sensum apertius declarasse videtur serm. 3. de assumptione sua his verbis; *Magnam &*

et mirabile, dilectissimi, huic viro (Petro) consortium potentie sue tribuit Divina dignatio : et si quid cum eo commune ceteris voluit esse Principibus, nunquam nisi per ipsum dedit, quidquid aliis non negavit. Non poterant verba majoris energiae adhiberi, quam ista; nunquam nisi per ipsum dedit, quidquid aliis non negavit. Et alibi; hujus muneris (scilicet prædicationis veritatis) Sacramentum ita Dominus ad omnium Apostolorum officium voluit pertinere, ut in Beatissimo Petro Apostolorum omnium summo principaliter collocaret, ut AB IP SO quasi quodam capite dona sua velut in corpus omne diffunderet. Epist. 89. quæ est ad Episcopos Provinciæ Viennensis.

11. Joannes Episcopus Ravennas in epist. ad S. Greg. Mag. quæ habetur post epistolam 94. lib. 2. seu 55. indictionis 11. ejusdem Pontificis, sic se, apud illum excusat; Et quibus causis ego sanctissime illi Sedi, QUÆ UNIVERSALI ECCLESIAE IVRA SUA TRANSMITTIT, præsumpserim obviare, propter cujus conservandam auctoritatem, &c.

12. Id ipsum docet expressius S. Thomas in 4. sententiarum dist. 19. quæst. 1. art. 3. quæstiunculâ 1. Ad primum ergo; inquit, dicendum, quod ad absolutionem requiritur duplex potestas, scilicet potestas ordinis, et potestas jurisdictionis. Prima quidem potestas est aequaliter in omnibus Sacerdotibus, non autem secunda. Et ideo ubi Dominus Joannis 20. dedit omnibus Apostolis communiter potestatem remittendi peccata, intelligitur de potestate, quæ consequitur ordinem, unde et Sacerdotibus quando ordinantur, illa verba dicuntur; sed Petro dedit singulariter potestatem remittendi peccata. Matt. 16. ut intelligatur, quod ipse PRÆ ALIIS HABET POTESTATEM JURISDICTIONIS. Potestas autem ordinis quantum est de se, se extendit ad omnes absolvendos, et ideo indeterminatè Dominus dixit; Quorum remiseris peccata, intelligens tamen, quod usus illius potestatis esse debet præsuppositâ potestate Petro collatâ secundum ipsius ordinationem. Non ne ordinatio Petri pro usu potestatis remittendi peccata est collatio jurisdictionis? Id clariùs explicat S. Doctor lib. 4. contra gentiles cap. 6. Petro sibi promisit, tibi dabo claves Regni Cælestium, ut ostenderetur potestas clavium PER EVM AD ALIOS DERIVANDA ad conservandam Ecclesiæ Unitatem.

13. Non minus apertè eandem doctrinam tradit S. Bonaventura opusc. Quare Fratres Minores prædicent & confessiones audiant; Proprius, inquit, Sacerdos dicitur, cui quisque specialiter gubernandus est commissus ab Ecclesia vice Dei. Prætermissis

518 TRACTATUS DE LIBERTATIBVS,
igitur diversis distinctionibus, quatuor sunt cujusque plebis Parochialis proprii
Sacerdotes. Primus & præcipuus est summus Pontifex, cui tota Ecclesiastici
gregis cura singularissimè commissa est, ITA QUOD OMNES INFERIO-
RES ECCLESIAE RECTORES, CVRAM, ET TOTAM POTES-
TATEM QVAM HABENT SVBDITOS AB IPSO ACCI-
PIVNT MEDIATE, VEL IMMEDIATE.

C A P U T X I.

Aliis Testimoniis eadem doctrina confirmatur.

1. QUAM communis sit hæc doctrina constaret, si quilibet
Ordo religiosus, pro suo erga summum Pontificem
studio instituti sui scriptorum, qui eam tradiderunt catenam
conficeret; si pari diligentia uterentur Universitatum Docto-
res. Nos aliquos dumtaxat referemus, qui vel studuerunt,
vel docuerunt in Gallia.

2. Sed occurrendum est exceptioni quam præsentio Gallos
opposituros, scilicet suspectum esse hac in parte Regularium
testimonium, eo quod ipsorum referat, ad tuenda contra
Episcopos sua privilegia, Papæ quidem potestatem extolle-
re, aliorum verò Prælatorum jurisdictionem deprimeret. Hæc
objectio aliquam præ se ferret veri speciem, nisi ex iis scrip-
toribus aliquorum conspicua vitæ sanctitas cum eximia doctri-
na conjuncta, ut S. Thomæ, ac S. Bonaventuræ superiori
capite citatorum, aliorum nulli Ordini adscriptorum suffra-
gium, aliquorum etiam Episcopali Dignitate insignitorum
consensus, multitudo denique in illam sententiam conspiran-
tium, illam ab autoritate certam efficerent.

3. Illam solidè adstruit Herveus Natalis Brito, Ordinis
S. Dominici in tractatu de potestate Papa, sub cujus initium ait;
*Quidam ignorantes potestatem Sedis Apostolica, vel contemnescentes eandem,
quærentes suam potestatem statuere & indubitè ampliare, nolunt recognoscere
suam potestatem esse à Sede Apostolica, nec eam volunt recognoscere, sicut præ-
dictâ potestate Sedis Apostolica stabilitam, dicentes potestatem Episcoporum &
Curatorum aequè esse immediate à Deo, sicut potestatem Sedis Apostolica, &
potestatem prædictorum Episcoporum & Curatorum non esse à Papa, sed im-*